

Sygn. akt: I C 1531/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Marek Makowczenko
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Urszula Młynarczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2018 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa S. (...) w M.

przeciwko (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

1. **Zasądza od pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda S. (...) w M. kwotę 42.001zł (czterdzieści dwa tysiące jeden złotych) wraz z odsetkami jak od zaległości podatkowych od kwoty 31.198zł od dnia 26.10.2011r., od kwoty 2384zł od dnia 26.01.2011r., od kwoty 880zł od dnia 21.11.2013r. , od kwoty 1530zł od dnia 21.12.2013r. , od kwoty 1530zł od dnia 21.01.2014r., od kwoty 1557zł od dnia 21.02.2014r., od kwoty 1419zł od dnia 21.03.2014r., od kwoty 935zł od dnia 23.04.2-14r., od kwoty 252zł od dnia 21.05.2014r. , od kwoty 316zł od dnia 21.06.2014r. do dnia zapłaty z zastrzeżeniem ograniczenia odpowiedzialności pozwanej do stanowiącej jej własność nieruchomości położonej w G. dla której Sąd Rejonowy w Giżycku prowadzi księgę wieczystą (...) w zakresie wpisanej na rzecz powoda hipoteki przymusowej do sumy 56.191,40zł.**

2. **Nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 2101zł (dwa tysiące sto jeden złotych) tytułem opłaty sądowej od uiszczenia której powód był zwolniony.**

SSR Marek Makowczenko

Sygn. akt I C 1531/17

UZASADNIENIE

Powód S. (...) w M. wniósł do tut. Sądu pozew przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę kwoty 42.001,00 zł z odsetkami jak od zaległości podatkowych. Twierdził, iż jest wierzycielem K. (...) z siedzibą w S. z tytułu zaległości podatkowych: podatku dochodowego od osób fizycznych (płatnik) oraz podatku od towarów i usług. Przysługująca mu wierzytelność została zabezpieczona hipoteką na nieruchomości dłużnika, której prawo własności przeszło na pozwaną spółkę, w związku z czym stała się ona dłużnikiem rzeczowym powoda.

Nakazem zapłaty z dnia 04 sierpnia 2017 r. wydanym w sprawie I Nc 1046/17 tut. Sąd uwzględnił powództwo w całości (k. 14).

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła zarzut niewykazania roszczenia w zakresie istnienia zobowiązania podatkowego. Z ostrożności procesowej strona pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia.

W odpowiedzi na podniesione zarzuty powód wskazał, iż zaległości podatkowe K. (...) z tytułu podatku od towarów i usług za miesiące wrzesień i grudzień 2011 r. wynoszą 33.582 zł i powstały z uwagi na wydaną decyzję D. (...) w G., nr PT- (...) -94-99/14/09 z dnia 30.03.2015 r. utrzymującą w mocy decyzję D. (...) w G. z 21.05.2014 r., nr (...). Bieg przedawnienia wskazanych roszczeń uległ zawieszeniu z uwagi na fakt, iż dłużnik w dniu 07.05.2015 r. wniósł na przedmiotową decyzję skargę do sądu administracyjnego. Postępowanie w tym zakresie nadal pozostaje w toku. Powód podnosił nadto, iż zaległości podatkowe z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych za miesiące październik-grudzień 2013 r. i styczeń – maj 2014 r. wynoszą łącznie 8.419 zł. Twierdził, iż bieg przedawnienia tych roszczeń uległ zawieszeniu poprzez zastosowanie skutecznego środka egzekucyjnego w postaci zajęcia rachunku bankowego.

Pozwana nie ustosunkowała się do tych twierdzeń.

Sąd ustalił, co następuje:

K. (...) w S. przysługiwało prawo własności nieruchomości położonej w G. przy ulicy (...), składającej się z działki nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Giżycku VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(**dowód** : odpis księgi wieczystej nr (...) – k. 9)

K. (...) w S. posiada zaległości z tytułu płatności podatku od towarów i usług w kwocie 33.582 zł (za miesiące wrzesień i grudzień 2011 r.) oraz z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych w kwocie 8.419 zł (za miesiące październik-grudzień 2012 r. i styczeń-maj 2014 r.).

(**dowód** : listy zaległości – k. 7-8)

Na podstawie tytułów wykonawczych nr SM (...), SM (...), SM (...), SM (...), SM (...) na wnioski i na rzecz powoda S. (...) w M. w księdze wieczystej nr (...) prowadzonej dla nieruchomości stanowiącej własność dłużnika wpisano w dniu 21 kwietnia 2015 r. hipotekę przymusową do sumy 56.191,40 zł.

(**dowód** : odpis księgi wieczystej nr (...) – k. 9)

Na mocy umowy przeniesienia własności nieruchomości jako aportu na pokrycie udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 23.09.2016 r. sporządzonej w formie aktu notarialnego przed notariuszem A. W., nr Rep. A (...) własność nieruchomości obciążonej hipoteką przymusową na rzecz powoda została nabyta przez pozwaną (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

(**dowód** : odpis księgi wieczystej nr (...) – k. 9)

Powód wezwał pisemnie pozwaną spółkę jako dłużnika rzeczowego do zapłaty kwoty 63.045,00 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma. Pomimo doręczenia go w dniu 18.05.2017 r. należność nie została zaspokojona.

(**dowód** : przesądowe wezwanie do zapłaty – k. 10, potwierdzenie odbioru – k. 11)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione zarówno co do zasady, jak i wysokości.

Kwestię sporną w niniejszej sprawie stanowiła ocena prawna okoliczności faktycznych. Pomimo bowiem podniesionego przez pozwanego zarzutu dotyczącego nieistnienia zobowiązania podatkowego po stronie K. (...) z siedzibą w S., fakt ten nie został przez niego wykazany. W opozycji zaś powód przedłożył elektronicznie wygenerowany wydruk spisu zaległości z tytułu podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych wraz z oznaczonym terminem płatności.

W rozpatrywanej sprawie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy ustalono, iż dłużnikiem osobistym powoda jest K. (...) z siedzibą w S., zaś dłużnikiem rzeczowym (hipotecznym) pozwana spółka. Nie jest bowiem sporne, iż po ustanowieniu hipoteki przymusowej na nieruchomości dłużnika osobistego, jej własność przeszła na pozwaną. Zgodnie natomiast z przepisem art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2017 r. poz. 1007 – zwaną dalej „u.k.w.h.”) w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka). Hipoteka polega zatem na tym, aby w sytuacji nieuzyskania zaspokojenia od dłużnika osobistego wierzyciel mógł uzyskać zaspokojenie od dłużnika rzeczowego - do wysokości hipoteki - pomimo tego, że żaden stosunek obligacyjny pomiędzy nimi nie istnieje. W takiej sytuacji jeżeli zobowiązany osobiście nie wykonuje należnego świadczenia pieniężnego, wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu, jednak musi uprzednio uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 stycznia 2013 r., sygn. I ACa 1066/12).

Nadto należy wskazać, iż artykuł 3 u.k.w.h. określa domniemanie zgodności prawa jawnego z księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, którego strona pozwana w niniejszej sprawie nie obaliła. Powyższe skutkuje uznaniem, iż hipoteka ustanowiona na rzecz powoda istnieje i ma on możliwość dochodzenia należności od dłużnika rzeczowego.

W dalszej kolejności należy wskazać, iż niezależnie od zarzutów, które przysługują osobiście właścicielowi nieruchomości niebędącemu dłużnikiem osobistym przeciwko wierzycielowi hipotecznemu, może on podnosić zarzuty przysługujące dłużnikowi osobistemu, oraz te, których dłużnik zrzekł się po ustanowieniu hipoteki (art. 73 u.k.w.h.). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego winien jednak przytoczyć fakty oraz dowody na ich wykazanie.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa na lakonicznie sformułowane zarzuty pozwanej co do nieistnienia zobowiązań podatkowych wskazała podstawy prawne zgłoszonych roszczeń wraz z przytoczeniem okoliczności faktycznych dotyczących przerwania biegu przedawnienia, którym pozwana nie zaprzeczyła. W tych okolicznościach, wobec braku inicjatywy dowodowej pozwanej spółki, Sąd uznał za wykazane istnienie zobowiązań podatkowych po stronie K. (...) z siedzibą w S. oraz ich wysokość, której pozwana nie zakwestionowana.

Odnosząc się do podniesionego w sprawie zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia należy podkreślić, że na mocy art. 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. u.k.w.h. przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką nie narusza uprawnień wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej. Przepisu tego nie stosuje się do roszczeń o świadczenia uboczne. Jak podkreśla się w piśmiennictwie oznacza to, że przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą tylko skutki w sferze obligacyjnej, nie pozbawia zaś wierzyciela hipotecznego uprawnień do zaspokojenia się z nieruchomości. Właścicielowi nieruchomości obciążonej nie przysługuje zarzut przedawnienia, przy czym odpowiada on tylko rzeczowo, a Sąd, uwzględniając powództwo, ograniczy, zgodnie z art. 319 k.p.c., jego odpowiedzialność do obciążonej nieruchomości. Odpowiedzialność rzeczowa jest więc w tym przypadku odpowiedzialnością wyłączną, gdyż żądanie zapłaty przedawnionej wierzytelności od dłużnika osobistego jest wykluczone. W przypadku przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką wierzyciel hipoteczny może zaspokoić się z nieruchomości obciążonej niezależnie od tego, czy jej właścicielem jest też dłużnik osobisty, czy tylko rzeczowy (por. wyrok S.A. w Białymstoku z dnia 21 listopada 2013 r., I Aca 593/2013, L. (...) nr 1402852). Reasumując, należy ponownie pokreślić, iż uzyskanie na nieruchomości dłużnika hipoteki

przymusowej chroni wierzyciela - w odniesieniu do tej nieruchomości - przed skutkami przedawnienia zabezpieczonej wierzytelności.

Powyższa regulacja dotyczy także zobowiązań publicznoprawnych, w tym należności podatkowych. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 9 kwietnia 2010 r., (...), „upływ terminu przedawnienia w przypadku zobowiązania podatkowego, zabezpieczonego uprzednio hipoteką rodzi tylko takie konsekwencje, że ogranicza możliwość prowadzenia egzekucji do przedmiotu hipoteki, gdyż w takim przypadku następuje przekształcenie odpowiedzialności osobistej dłużnika w odpowiedzialność rzeczową.”.

Mając na względzie powyższe Sąd uwzględnił wniesione powództwo w całości – tj. co do kwoty 42.001 zł – przy czym odpowiedzialność pozwanej jako dłużnika rzeczowego ograniczył zgodnie z treścią art. 319 k.p.c. do obciążonej nieruchomości. Sąd miał przy tym na uwadze, że górną granicę odpowiedzialności właściciela obciążonej nieruchomości z tytułu hipoteki stanowi suma hipoteczna, zaś kwota dochodzona w niniejszym postępowaniu jej nie przewyższa. O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 53 § 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r., poz. 201) zgodnie z żądaniem pozwu.

O powyższym Sąd orzekł na podstawie cytowanych przepisów.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 300) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd obciąża jej przeciwnika, stosując odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu. Dlatego też w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 2.101 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony na mocy art. 94 w/w ustawy.